

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Плевен, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА

Членове: РЕНИ В. Г.А
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря ДАФИНКА Н. БОРИСОВА
като разглежда докладваното от ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА
Въззивно гражданско дело № 20234400500849 по описа за 2023 година

Въззивно гражданско производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството по делото е образувано на основание въззивна жалба, регистрирана с Вх.№31786/21.11.2023г. по регистъра на Плевенски районен съд, подадена от Н. Х. Д., ЕГН-*****, с регистриран адрес в гр. Плевен, ж.к.*** ответник в първоинстанционното производство по гр.д.№1844/2023г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, чрез особения представител адв. К. К. от АК-Плевен, срещу постановеното по делото от I-ви гр.с-в съдебно Решение №1553/02.11.2023г., с което е уважен предявеният от ищеца „Юробанк България“-АД, ЕИК-***, със седалище и адрес на управление в гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, установителен иск, предявен по реда на чл.422 от ГПК – за установяване съществуване на вземане, за което по ч.гр.д. №7673/2021г. по описа на Плевенски районен съд, е издадена Заповед №4420/10.12.2021г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК.

Във въззивната жалба се твърди, че първоинстанционното решение е неправилно в ЧАСТТА, в която съдът се е произнесъл относно претендираните от ищеца вземания за възнаградителна и наказателна лихва, като неправилно е призната дължимост на цялата заявена сума Прави се искане да бъде отменено решението в обжалваната част и вместо него въззивният съд да постанови друго, с което да отхвърли иска в оспорваната му

част, ведно със законните последици.

Ответникът по въззивната жалба - „Юробанк България“-АД, ЕИК-***, със седалище и адрес на управление в гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260 - ищец в първоинстанционното производство, чрез процесуалния представител адв. Д. М. от САК, със съдебен адрес в гр.София, ул. „***“, е подал Отговор на въззивната жалба, регистриран с Вх. №34198/14.12.2023г. по регистъра на РС-Плевен.

В отговора е изразено становище за неоснователност на въззивната жалба и се предлага да се потвърди обжалваното решение. Излагат се подробни съображения.

Страните не са заявили нови доказателствени искания.

В проведеното открито съдебно заседание на въззивната инстанция, страните не са участвали с процесуални представители, а последните са представили писмени бележки, в които поддържат становищата, изразени съответно във въззивната жалба и в отговора на същата.

Плевенският окръжен съд, Гражданско отделение, IV-ти възз.гр.с-в, като провери решението в обжалваната част с оглед изложените оплаквания във въззивната жалба, обсъди събраните доказателства, съобрази закона и относимата съдебна практика, приема следното:

Въззивната жалба, регистрирана с Вх. №31786/ 21.11.2023г. по регистъра на Плевенски районен съд, подадена от Н. Х. Д., ЕГН-*****, с регистриран адрес в гр. Плевен, ж.к.*** ответник в първоинстанционното производство по гр.д.№1844/2023г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, чрез особения представител адв. К. К. от АК-Плевен, срещу постановеното по делото от I-ви гр.с-в съдебно Решение №1553/02.11.2023г., е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което е процесуално ДОПУСТИМА и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Първоинстанционното производство по гр.д. №1844/2023г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, е образувано на основание обективно съединени установителни искове, предявени по реда на чл.422, ал.1 от ГПК от ищеца „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“- АД, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.Околовръстен път №260, с ЕИК *** (понастоящем ответник по въззивната жалба), чрез пълномощник – АД*****, представлявано от адв. Д. М., със съдебен адрес в гр.София, ул. *** , против ответника Н. Х. Д., ЕГН-*****, с постоянен адрес в гр.Плевен, ж.к.***, за установяване съществуването на парични вземания, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК в производството по ч.гр.д. №7673/2021г по описа на ПлРС, ГО.

В исквата молба се твърди следното:

Между ищцовото дружество и ответника Н. Х. Д. от гр. Плевен в качеството му на съкредитополучател е сключен договор за потребителски кредит № FL1063550/ 02.04.2020 год., по силата на който банката е предоставила на кредитополучателите потребителски кредит в размер на 22 304 лв. за текущи нужди, а кредитополучателите са се задължили да върнат ползвания кредит, заедно с дължимите лихви, в сроковете и при условията на договора за кредит. Страните са се съгласили, че предвидените в чл. 5 от договора за кредит такси, платими към датата на усвояване на кредита, са за сметка на отпуснатия кредит, като се удържа служебно от банката при усвояване на кредита по реда и при условията посочени в договора за кредит. Съгласно чл. 1 ал. 4 от договора за кредит за връщането на кредита и за другите задължения по договора, лицата подписали договора като кредитополучатели отговарят солидарно. Съгласно чл. 2 ал. 2 от договора за кредит освен таксите, посочени в чл. 5 от договора за кредит, кредитополучателите дължат също и такси и комисионни за обслужването и изпълнението на платежни операции от разплащателната сметка съгласно общите условия за откриване, водене и закриване на сметки за физически лица и тарифата на банката, в сила към момента на извършване на съответната операция по сметката. Съгласно чл. 3 ал. 1 от договора за усвояния кредит кредитополучателите дължат на банката лихва, както следва: 1/ за първите дванадесет месеца от срока на издължаване на кредита кредитополучателите дължат на банката лихва, изчислена при прилагане на фиксиран годишен лихвен процент в размер на 5, 600 %; 2/ от тринадесетия месец до крайния срок на издължаване на кредита кредитополучателите дължат на банката лихва при прилагане на променлив годишен лихвен процент в размер на 5, 600 %, който представлява сбор от референтен лихвен процент (РЛП) плюс фиксирана договорна надбавка. За референтен лихвен процент по договора за кредит се ползва референтния лихвен процент ПРАЙМ на „Юробанк България“ АД за необезпечени кредити в лева, приложим за съответния период на начисляване на лихвата. В случай, че обявената стойност на ПРАЙМ е отрицателна, то при определяне на годишния лихвен процент по кредита за съответния период от срока на договора, през който това обстоятелство е налице, референтния лихвен процент ще се приема и прилага със стойност 0 %. Годишният процент на разходите (ГПР) по отпуснатия кредит е 6. 69 %, а общата сума, дължима от кредитополучателите, е 28 593, 32 лв., изчислени към момента на сключване на договора. Подписвайки договора за кредит, кредитополучателите декларират, че са запознати с обстоятелството, че по договора за кредит ползва преференциални лихвени условия спрямо стандартните лихвени условия на банката приложими към момента на сключването на договора, при наличието на посочените условия в чл. 3 ал. 10 т. 1- 2. Съгласно чл. 5 от договора за кредит кредитополучателите дължат на банката следните такси и комисионни: 1/ такса за разглеждане на искане за кредит в размер на 200 лв.; 2/ месечна такса за обслужване на разплащателна сметка, разкрита по потребителски кредит в размер на 3, 50 лв. Съгласно чл. 6 от договора, крайният срок за погасяване на кредита е последната падежна дата посочена в погасителния план- 04. 08. 2028 год.- като кредитополучателят погасява кредита на равни месечни вноски, включващи лихва и главница и посочени като брой, размер и падежна дата в погасителния план, неразделна част

от договора за кредит. Съгласно чл. 9 от договора за кредит при просрочие на дължимите погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита, кредитополучателят дължи обезщетение за времето на забавата върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава. Съгласно чл. 14 от договора за кредит, при непогасяване в уговорения срок на една или повече вноски по кредита, банката има право да обяви кредита за изцяло или частично предсрочно изискуем. С покана до ответника Н. Х. Д., връчена на 26. 09. 2021 год., по реда на чл. 45 от ГПК от ЧСИ Т. К., рег. № *** на Камарата на ЧСИ, с район на действие Окръжен съд- Плевен, „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД е уведомила длъжника за формираните просрочия и неизпълнението на условията по договора за кредита. С поканата „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД е поканила длъжника в седмодневен срок от получаването им да погаси изцяло задълженията си към банката и го уведоми, че в противен случай банката ще предприеме действия, като упражни правата си по договора. С покана до К. Р. Б., солидарен длъжник по договора, връчена на 26. 09. 2021 год. по реда на чл. 46 от ГПК, от ЧСИ Т. К., рег. № *** на Камарата на ЧСИ, с район на действие Окръжен съд- Плевен, „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД е уведомила длъжника за формираните просрочия и неизпълнението на условията по договора за кредита. С поканата „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД е поканила длъжника в седмодневен срок от получаването им да погаси изцяло задълженията си към банката и го уведоми, че в противен случай банката ще предприеме действия, като упражни правата си по договора. След датата на обявяване на предсрочната изискуемост не са постъпили никакви плащания, както и не е бил осъществен контакт от страна на длъжниците, поради което за „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД е възникнал правния интерес от образуване на заповедно производство срещу длъжника на основание чл. 417 т. 2 от ГПК пред Районен съд- Плевен. Към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение непогасените вноски са както следва- 13 непогасени вноски за главница, считано от 02. 10. 2020 год. и 13 непогасени вноски за лихва, считано от 02. 10. 2020 год. като общото задължение на длъжника възлиза на 24 663,77 лв.съгласно извлечение от счетоводните книги на банката към 01. 12. 2021 год., от които 21 371,87 лв.- главница за периода от 02. 10. 2020 год. до 01. 12. 2021 год.; 1 906, 57 лв. възнаградителна лихва за периода от 02. 10. 2020 год. до 26. 09. 2021 год.; 1 078,03 лв.- наказателна лихва за просрочие (обезщетение за забава на просрочени плащания) за периода от 02. 11. 2020 год. до 01. 12. 2021 год.; 104,50 лв.- такси за периода от 05. 10. 2020 год. до 01. 12. 2021 год.; 172, 80 лв.- разходи по уведомяване за периода от 05. 10.2020год. до 01. 12. 2021 год. Образувано било ч. гр. дело № 7673/ 2021 год. и е бил издаден изпълнителен лист за сумата от общо 24 662, 77 лв. След получаване на заповед за изпълнение № 4420/ 10. 12.2020год. и препис от разпореждане от 10. 12. 2021 год. по ч. гр. дело № 7673/ 2021 год., е установено наличието на очевидна фактическа грешка в заповедта и с молба, изпратена на 13. 01. 2022 год. ищцовото дружество е поискала поправката й. Грешката се изразява в неправилното посочване на сумата на претендираната държавна такса. С определение № 210/ 17. 01. 2022 год. на РС- Плевен, XI гр. състав, е било констатирано, че в заповедта за изпълнение е налице явна фактическа грешка и по тази причина на основание чл. 247 от ГПК съдът е допуснал поправката й като постановява вместо сумата от 462, 68 лв. за платена държавна

такса, за която е представено платежно нареждане при подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК. Заповедта за изпълнение и изпълнителния лист са издадени законосъобразно. Основанието за издаване на същите е извлечение от счетоводните книги, с които се установяват задължения към банките по кредитна сделка № 4904649, издадено към 01. 12. 2021 год. Съгласно разпоредбата на чл. 60 ал. 2 от ЗКИ извлечението следва да съдържа най-малко следната информация: 1/ броят на вноските, които не са издължени на договорените дати за плащани или са частично погасени и общия размер на просрочената сума; 2/ общият размер на непогасената част от общия размер на дължимата сума от потребителя, включваща главница и непогасената договорена лихва; 3/ размера на обезщетението за забава за просрочените плащания. В извлечението са посочени освен изискуемите от закона реквизити, посочени по-горе, още и имената на длъжниците, договора за кредит, размера на задължението, датата на падежа, датата на предсрочната изискуемост, количеството и размера на неплатените вноски по пера, срока на просрочието, периодите на неплащане, движение по сметката. Въз основа на издадените заповед за изпълнение от 10. 12. 2021 год., изпълнителен лист от 18. 01. 2022 год. и определението от 17. 01. 2022 год. на РС- Плевен е образувано изп. дело № 1411/ 2022 год. по описа на ЧСИ Т. К., рег.№ *** в регистъра на Камарата на ЧСИ. Със съобщение от 09. 02. 2023 год., ведно с определение № 687/ 08. 02. 2023 год. получени на 08. 03. 2023 год., ищецът е уведомен, че на длъжника по издадената заповед за изпълнение, а именно Н. Х. Д. поканата за доброволно изпълнение е връчена по реда на чл. 47 ал. 5 от ГПК и това поражда за ищеца правния интерес от предявяване на настоящия иск. Поканата за доброволно изпълнение е била връчена на съдлъжника К. Р. Б., същият не е депозирал възражение в установения от закона едномесечен срок, поради което заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист по отношение на него са влезли в сила и за ищеца не съществува правен интерес да завежда установителен иск срещу него.

Петитумът на ИМ е, съдът да признае за установено спрямо ответника, че последният дължи на ищеца следните суми:

-сумата от 21 371, 87 лв., представляваща главница по договор за потребителски кредит № FL1063550/ 02. 04. 2020 год.;

-сумата от 1 906, 57 лв., представляваща договорна /възнаградителна/ лихва за периода от 02. 10. 2020 год. до 26. 09. 2021 год.;

-сумата от 1 078, 03 лв., представляваща наказателна лихва за просрочие за периода от 02. 11. 2020 год. до 01. 12. 2021 год.;

-сумата от 104, 50 лв., представляваща такси за периода от 05. 10. 2020 год. до 01. 12. 2021 год., и

-сумата от 172, 80 лв., представляваща разходи по уведомяване за периода от 05. 10. 2020 год. до 01. 12. 2021 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда /09. 12. 2021 год./ до окончателното изплащане на вземането;

- Претендира се и присъждане на направените в хода на заповедното и настоящото производство деловодни разноси.

Ответникът Н. Х. Д. не е намерен на адреса, посочен в исковата молба, на който е регистриран. Съгласно чл.47 от ГПК, на адреса е залепено уведомление, след което е назначен особен представител – адв. К. Х. К., посочен от АК-Плевен.

Особеният представител на ответника е подал **Отговор на исковата молба**, с който е оспорил частично исковата претенция, като позовавайки се на разпоредбата на чл.143,ал.2 от ЗПП е заявил, че счита претендираните суми за възнаградителна и за наказателна лихви, за прекомерни. Възразил е, че договорните клаузи относно лихвите не са договорени индивидуално, поради което са нищожни и не могат да бъдат основание за претендиране плащане от длъжника. Относно претенцията в останалата част е изразено становище за основателност на иска.

В първата инстанция са събрани писмени доказателства и е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза..

Плевенският районен съд, Гражданско отделение, I-ви гр.с-в, се е произнесъл с обжалваното съдебно Решение № 1553/02.11.2023г., с което е уважил изцяло исковата претенция, като е постановил следното:

Признал е за установено на основание чл.422 ГПК, че ответникът Н. Х. Д. от гр. Плевен, ЕГН *****, ДЪЛЖИ на ищеца „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, район „Витоша“, ул. „Околовръстен път“ № 260, представлявано от Д. Б. Ш. и П. Н. Д., следните суми:

-сумата от 21 371, 87 лв., представляваща главница по договор за потребителски кредит № FL1063550/ 02. 04. 2020 год.;

-сумата от 1 906, 57 лв., представляваща договорна /възнаградителна/ лихва за периода от 02. 10. 2020 год. до 26. 09. 2021 год.;

-сумата от 1 078, 03 лв., представляваща наказателна лихва за просрочие за периода от 02. 11. 2020 год. до 01. 12. 2021 год.;

-сумата от 104, 50 лв., представляваща такси за периода от 05. 10. 2020 год. до 01. 12. 2021 год., и

-сумата от 172, 80 лв., представляваща разходи по уведомяване за периода от 05. 10. 2020 год. до 01. 12. 2021 год.,

- законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда /09. 12. 2021 год./ до окончателното изплащане на вземането.

Осъдил е ответника да заплати на ищеца, **сумата от 1 572, 09 лв.,** представляваща деловодни разноси в заповедното производство, и **сумата от 3 558, 45 лв.,** представляваща деловодни разноси в исковото производство.

Въззивният съд приема, че с въззивната жалба, подадена от особения представител на ответника в първата инстанция Н. Хр.Д., се оспорва постановеното решение

само в частта, с която са уважени два от обективно съединените установителни искове, предявени по реда на чл.422 от ГПК – за договорна /възнаградителна/ лихва в размер на 1906.57лв. и за наказателна лихва в размер на 1078.03лв, а в останалата част (в която са уважени исковете за главница, такси и разходи за уведомяване) решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Плевенският окръжен съд, Гражданско отделение, IV-ти гр. въззивен състав приема, че в обжалваната част постановеното РЕШЕНИЕ е ВАЛИДНО, ДОПУСТИМО и ПРАВИЛНО.

Във въззивната жалба не се излагат оплаквания за нищожност и/или недопустимост на обжалваното решение, а въззивният съд съгласно правомощията по чл.269 от ГПК, не установи наличието на пороци, които да обуславят нищожност или недопустимост на съдебния акт.

За да се произнесе относно правилността на обжалваното решение, съдът съобрази следното:

Мотивите на първоинстанционния съд съдържат правилни фактически и законосъобразни правни изводи, които се споделят от настоящия въззивен състав при условията на чл.272 от ГПК, без да е необходимо преповтарянето им в същия вид.

От събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в съвкупност, се установяват фактическите твърдения изложени в исковата молба, както следва:

Между ищеца(понастоящем ответник по въззивната жалба) „Юробанк България“- АД като кредитор и ответника (понастоящем въззивен жалбоподател) Н. Х. Д., като длъжник(кредитополучател), е сключен Договор за потребителски кредит № FL1063550/02.04.2020 год, по силата на който ответникът (заедно с другия кредитополучател К. Р. Б.), е получил потребителски кредит в размер на сумата от 22 304 лв., който се е задължил да върне съгласно погасителен план до 04.08.2028 год, като всяка погасителна вноска включва част от главницата и част от договорната(възнаградителна лихва). Уговорено е, че при неизпълнение на задължението от страна на длъжника за заплащане съгласно погасителния план, банката може да обяви кредита за предсрочно изискуем. От доказателствата по делото се установява, че кредитът е обявен за предсрочно изискуем по предвидения в договора ред, на 26.09.2021 год. От заключението на неоспорената съдебно-счетоводна експертиза, се установяват задължения на кредитополучателя, които по пера съвпадат с исковата претенция, а именно:

- 21 371, 87 лв.- неизплатена част от главница по договор за потребителски кредит № FL1063550/ 02. 04. 2020 год.;

- 1 906, 57 лв. - договорна /възнаградителна/ лихва за периода от 02. 10. 2020 год. до 26. 09. 2021 год. - т.е. от възникване на задължението до обявяване на кредита за предсрочно изискуем;

- 1 078, 03 лв., -наказателна лихва за просрочие за периода от 02. 11.

2020 год. до 01.12.2021 год.- от просрочието на задължението за плащане со подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение;

- 104, 50 лв. -такси за периода от 05. 10. 2020 год. до 01. 12. 2021 год.,
и

- 172, 80 лв. -разходи по уведомяване за периода от 05. 10. 2020 год. до 01. 12. 2021 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда /09. 12. 2021 год./ до окончателното изплащане на вземането.

Оплакванията на въззивния жалбоподател, заявени чрез особения представител, за неправилност на решението в частта, с която същият е осъден да заплати на банката възнаградителна(договорна лихва) и мораторна лихва, са неоснователни. – Преди всичко, тези плащания са уговорени между страните в писмената форма на договора за потребителски кредит, както следва:

В чл.3,ал.1 от договора е предвидено, че за усвоения кредит, кредитополучателят дължи на банката годишна лихва, чиито размери са описани в останалите десет алинеи на текста. Съгласно ал.4, погасителните вноски за издължаване на кредита, включително дължимите лихви, се заплащат на съответната падежна дата от съответния месец, посочена в погасителния план. Въззивният съд посочва, че т. нар. договорна или възнаградителна лихва, по своята правна същност представлява печалбата на кредитора от предоставения кредит. Размерите, в които същата се дължи са конкретно посочени в погасителния план. Съгласно редакцията на разпоредбата на чл.19,ал.4 от ЗПК, действаща по време на сключването на договора за потребителски кредит, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.Съгласно новосъздадената ал.5, клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни. За годишния лихвен процент, законодателят не е регламентирал максимален размер, но същият е елемент от годишния процент на разходите, чиито максимум е лимитиран. В случая, договорните клаузи на сключения между страните договор за потребителски кредит, са съобразени с разпоредбата на чл.19,ал.4 от ЗПК, тъй като ГПР е по-малък от пет пъти размера на законната лихва при просрочие, а ГЛП е част от ГПР.

Съгласно чл.9 от договора, при просрочие на дължимите погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита, кредитополучателят дължи обезщетение за времето на забавата върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава, чиито размер се определя от Министерския съвет.

При така формираните договорни задължения за договорна и наказателна лихва, оплакването на въззивника за неравноправност на съответните клаузи, е неоснователно. Правилно районният съд е приел, че съпоставката на размера на договорната /възнаградителната/ лихва и наказателната лихва с размера на общото задължение по кредита не обосновава извод за прекомерност на лихвите и оттам за недействителност на клаузите, с които същите са уговорени. При подписването на договора

съгласно разпоредбата на чл. 22 двамата кредитополучатели са потвърдили, че са запознати с всички условия по кредита и са заявили съгласието си със същите. Не е констатирано наличие на неравноправни клаузи в процесния договор, които да са нищожни и да не са породили своето правно действие между страните. Позоваването от страна на особения представител на въззивника на постановките на т. 2 на тълкувателно решение от 27. 03. 2019 год. по тълк. дело № 3/ 2017 год., ОСГТК на ВКС на РБ, също е неоснователно. От приложените по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице се установява следното: Банката е начислявала и претендира заплащане от страна на кредитополучателя на договорна лихва съгласно погасителния план до обявяване на кредита за предсрочно изискуем, след което отпада задължението за разсрочено плащане чрез погасителни вноски и цялата останала главница става изискуема. Правилно банката е начислявала наказателна лихва върху закъснелите погасителни вноски от падежа на всяка от тях съгласно чл.8 от договора до обявяване на кредита за предсрочно изискуем, тъй като това е уговорено в чл.9 от договора, а кредитополучателят не е заплащал съгласно погасителния план. След обявяване на кредита за предсрочно изискуем, наказателна лихва се дължи върху остатъка от главницата. Следователно, както правилно е приел и РС в обжалваното решение, липсва недопустимо кумулиране на договорна лихва и обезщетение за забава за един и същи период от време, който въпрос се третира в посоченото от въззивника ТР..

От изложеното е видно, че въззивният съд, споделяйки мотивите на първоинстанционния достига до същия правен извод, поради което в обжалваната част решението на РС-Плевен, Гражданско отделение, I-ви гр.с-в, следва да бъде потвърдено при условията на чл.272 във вр. чл.271 от ГПК, като правилно.

С оглед изхода на въззивното производство, въззивният жалбоподател следва да бъде осъдена да заплати следните разноски:

-На основание чл.78,ал.6 от ГПК – д.т. от 59.69лв.(петдесет и девет лв. и 69ст.) за възивно обжалване в полза Бюджета на съдебната власт по сметка на Плевенски окръжен съд;

-На ответника по въззивната жалба – „Юробанк България“-АД- 900.00лв.(деветстотин лв.) - възнаграждение за особен представител по чл.47,ал.6 от ГПК. Ответникът претендира разноски от 2620.00лв., която сума е внесъл като възнаграждение за особения представител, но с Определение №516/12.03.2024г., постановено по настоящето дело, въззивният съд е коригирал съобразно обжалвания интерес размера на възнаграждението, като го е намалил от 2620.00лв. на 900.00лв. и е разпоредил надвнесената сума от 1520.00лв. да се върне на вносителя.

По изложените съображения, Плевенският окръжен съд, IV-ти въззивен граждански състав, на основание чл.271 във вр. чл.272 от ГПК

ДЕШИ.

Г Е Ш И К:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно **РЕШЕНИЕ №1553/02.11.2023г.** на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, I-ви гр.с-в, постановено по гр.д. №1844/2022г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА Н. Х. Д., ЕГН-*****, с регистриран адрес в гр. Плевен, ж.к.***, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Плевенски окръжен съд, на основание чл.78,ал.6 от ГПК д.т. от 59.69лв.(петдесет и девет лв. и 69ст.) за въззивно обжалване.

ОСЪЖДА Н. Х. Д., ЕГН-*****, с регистриран адрес в гр. Плевен, ж.к.***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ –АД, ЕИК-***, със седалище и адрес н управление в гр.София, Район „Витоша“, ул.“Околовръстен път“№260, **РАЗНОСКИ** за въззивна инстанция на основание чл.78 от ГПК в размер на 900.00лв.(деветстотин лв.)- възнаграждение за особен представител

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в 1-месечен срок от връчването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____